

Phần 4

Biên Thùy ngẩng hứng nghêu ngao hát:

...Anh đi rừng chưa thay lá

Anh về rừng lá thay chưa...

Cô đang làm siêng dọn lại phòng mình. Bấy lâu nay, ngoài chuyện học, cô vẫn ở ngoài đường nhiều hơn là về nhà. Chị Lành chỉ có thể giúp cô làm căn phòng sạch sẽ thôi. Và bây giờ Biên Thùy muốn sắp xếp lại mọi thứ. Không ra ngoài “quậy” với An Phong, Biên Thùy còn biết phải làm gì. Ngồi không lại mất công sức mình vì đã lỡ nói những lời bộp chộp với Đình Nam.

Đã hơn một tháng trôi qua tính từ buổi sáng ngày hôm ấy, Đình Nam không lần nào đến nhà cô. Cũng phải thôi, vì anh đâu phải là người chai mặt? Chỉ thể thôi, mà sao như anh đã để lại trong lòng cô một khoảng trống mông lung.

Biên Thùy vỗ nhẹ vào trán mình một cái. Không được nghĩ đến hấn ta! Không được vẩn vương tiếc nuối! Hãy tự lật sang một trang khác của đời mình! Không có Đình Nam, mỗi sáng mặt trời vẫn lên chào đón những năm tháng đời người. Hãy dẹp anh ta sang một bên, giống như Biên Thùy đang liệng bỏ một món đồ không cần dùng nữa vào chiếc thùng giấy kia. Lát nữa “ve chai, thau nhôm, mủ bẻ” đến mang đi. Biên Thùy còn có được một khoảng tiền để... ăn chè. Kệ sách của cô sạch bong không có chút bụi nào, Biên Thùy thầm cảm ơn chị Lành. Bao năm cơm áo mẹ cha, kiến thức cô đạt được gần như có một phần công lao của những quyển sách kia. Đôi khi chúng không khô khan như cô tưởng mà đầy lãng mạn. Biên Thùy hơi mỉm cười khi vô tình lật sách có một cánh hoa được ép khô đã rơi ra. Cái động tác tưởng chừng đơn giản ấy lại chất chứa trong cô nhiều kỷ niệm.

Nhìn thoáng qua, có khi ai cũng nghĩ cô là một con nhỏ cá tính và linh hoạt. Nhưng ít ai biết rằng cũng có những lúc cô thu mình lại, thụ động, và chìm đắm trong mảng trời riêng xa vời nào đó. Những lúc như vậy, An Phong vẫn là người bạn thân thiết của cô, mà cũng như chun từng thân thiết bao giờ.

Biên Thùy với tay lên kệ rút quyển “Lưu bút ngày xanh”. Một chiếc hộp nhỏ rớt xuống theo đà kéo. Trong hộp đó có gì. Biên Thùy biết hơn ai hết. Vứt đi không nữa, mà giữ lại, Biên Thùy rất sợ bị khơi đúng mạch buồn. Từ ngày ấy dường như cô đã biết yêu và cứ lặng lẽ chờ đợi. Chờ đợi điều gì chính Biên Thùy còn không biết, nhưng rõ ràng cô không hề thù hận, mà cố gắng ngày ngày vun đắp tình cảm theo trí tưởng tượng của mình. Chuyện hết như một huyền thoại đẹp nhưng cũng rất buồn.

Là năm chú lùn bé xíu xiu. Chỉ có năm chú lùn thôi chứ không phải bảy. Vì chẳng biết điều gì đã khiến xui, có hai chú lùn đã lặng lẽ rời xa cô trong đêm hôm ấy.

Cũng có khi đó là hai chú lùn... bảo thủ. Vì nếu không, đã chẳng biết đau đớn ra đi khi phải chứng kiến cô đã đem tiết trinh trao cho người lạ, xuân ngọc đến ngây ngô. Vô tư đến không biết rằng mình chẳng được nâng niu đón nhận.

Thận trọng đặt chiếc hộp vào chỗ cũ, Biên Thùy mắt luôn tâm trạng... dọn dẹp. Cô cũng không còn muốn đọc lại những trang lưu bút ngày xanh cũ.

Nằm Chuối ra giường, Biên Thùy nghĩ đến việc “tám”. Cô vừa mới thay sim điện thoại mới tinh.

Đang suy nghĩ đối tượng sẽ “tám”, Biên Thùy chợt mắt hửng khi nghe tiếng gõ cửa phòng. Là giọng của chị Lành, nhỏ, rụt rè:

- Cô Thùy ơi! Cô Thùy!

Biên Thùy nói vọng ra:

- Chuyện gì vậy chị Lành?

Vẫn giọng nói không chút khởi sắc ấy:

- Dạ, ông chủ vừa về tới và gọi cô dưới nhà.

Nhảy mạnh xuống khỏi giường mở cửa, Biên Thùy ló mặt ra, chung hửng:

- Ủa! Chưa cuối tuần mà sao ba tôi về à? Điều này chết chắc.

Chị Lành hơi ngớ người ra, rồi dịu giọng:

- Cô xuống nhé!

Biên Thùy nhún vai:

- Xuống chứ, chạy trời cũng đâu khỏi nắng.

Liền sau câu nói, Biên Thùy đẩy chị Lành qua một bên, giành đường xuống trước.

Hết hồn một lúc chị Lành gọi giật:

- Khoan, cô Thùy! Cô trở lên đi!

Biên Thùy quay lại, nhện nhú mày:

- Chuyện gì nữa?

Chị Lành hơi ấp úng:

- Cô thay đồ cho đàng hoàng rồi hẵng xuống. Ở dưới còn một người khách nữa.

Biên Thùy ngạc nhiên:

- Ai vậy?

- Tôi không biết! Nhưng chắc là bạn ông, vì có vẻ nghiêm và đạo mạo lắm.

Biên Thùy do dự:

- Thôi được rồi! Cảm ơn chị đã nhắc nhở tôi nghe.

Chị Lành thoáng cười:

- Có gì đâu cô! Thôi, để tôi xuống lo trà nước.

Biên Thùy không mấy để ý tới chị Lành làm gì nữa. Cô tập trung tất cả cho suy nghĩ về ông khách dưới nhà. Ông ta là ai nhỉ? Và chẳng lẽ ba gọi cô xuống chỉ là để cho ông ta... biết mặt. Nếu đúng vậy thì buồn cười chết được.

Thay quần soóc áo hai dây cũn cỡn bằng bộ đồ katê in hoa nhã nhặn, kiểu dáng hệt búp bê con gái, Biên Thùy bước lóc chóc xuống những bậc thang lầu. Cô làm như đang rải tiếng cười theo từng bước chân như điệu nhảy của mình nhưng kỳ thật đang rất tò mò nhìn người khách.

Cô bước nhanh đến bên ông Dũng:

- Thưa, ba mới về!

Ông Dũng vỗ nhẹ đầu cô:

- Ừ, con gái. Con chào bác Khương đi Thùy.

Biên Thùy lễ phép:

- Dạ, con chào bác!

Ông Khương cười hiền:

- Chào cháu. Cháu là Biên Thùy phải không? Thật không phải khi hôm nay bác mới gặp cháu.

Biên Thùy nhìn ông:

- Sao bác lại nói vậy? Cháu cần thiết để cho bác gặp lắm sao?

Ông Khương chậm rãi:

- Cháu ngồi xuống đó đi! Bác thật sự muốn nói chuyện với cháu.

Bỗng nhiên Biên Thùy hơi bị khóps. Cô run giọng:

- Bác làm cháu ngạc nhiên quá! Có chuyện gì ạ?

Ông Dũng cao giọng:

- Thôi hai bác cháu nói chuyện với nhau nhé. Ba phải đi tắm mới được, Thùy! Nóng gì mà nóng quá!

Ông đá mắt với ông Khương một cái, rồi khuất nhanh ở cửa phòng. Ông Khương lên tiếng:

- Có thể cháu chưa kịp biết bác, nhưng đã biết con trai của bác rồi đó chứ?

Biên Thùy bỗng hơi mất tự chủ. Cô xoắn những ngón tay vào nhau nói một cách khổ sở:

- Có phải con trai của bác là anh Đình Nam không hả?

Ông Khương hỏi một cách trầm tĩnh:

- Điều gì làm cháu nghĩ vậy?

Giọng cô hấp tấp:

- Dạ, cháu thấy anh Nam rất giống bác, giống như tạc vậy.

Ông Khương hơi nghiêm nghị:

- Còn lý do nào khác nữa không cháu?

Biên Thùy chột đỏ cả mặt. Cô căng thẳng nhìn ông Khương:

- Dạ, cũng... có!

Ông Khương cười cười nhìn cô, vẻ từ tốn:

- Có thể nói bác nghe với, được không?

Biên Thùy nói nhanh như sợ sau đó mình không đủ can đảm nói. Giọng cô nhát gừng:

- Dạ, cháu... linh cảm.

Nói xong, cô cắn nhẹ môi. Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười hơi nghiêm của ông Khương, tự nhiên cô thấy mình đúng là một cô bé khờ khạo.

Nãy giờ ba cô vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt lại như khuyến khích cho cô nói. Cô len lén nhìn ông Khương, nhưng chỉ thấy gương mặt ông rất bình thản, không biểu hiện gì.

Không hiểu sao chỉ mới có một thời gian ngắn tiếp xúc với ông, lòng Biên Thùy lại dâng lên cảm giác yêu thương, kính trọng. Về điểm này có lẽ Đình Nam lại không giống cha anh, không giống chút xíu nào.

Ánh mắt ông Khương đầy ấm áp. Ông vào thẳng vấn đề:

- Bác muốn hỏi cháu về chuyện của cháu với Đình Nam.

Biên Thùy tái mặt, lặc giọng:

- Chuyện đó cháu nghĩ, là cha con với nhau thì thế nào anh Nam cũng nói với bác rồi.

- Nếu nó nói thì bác còn biết đường tính tới hay... tháo lui. Đằng này, nó bắt bác tự đọc ý nghĩ của nó. Bác đâu còn nhạy cảm nổi với tâm trạng tụi trẻ bây giờ nữa.

Biên Thùy nhìn ông cảm phục. Cô mỉm cười gượng gạo:

- Bác đã nói vậy thì cháu cũng không giấu bác làm gì. Thật sự thì anh Nam đã ngỏ lời với cháu và cháu đã từ chối.

Ông Khương không có vẻ ngạc nhiên. Cả ba cô cũng vậy. Hai người có vẻ như đã biết hết chuyện này. Vậy thì còn chặn, đầu chặn đuôi cô làm gì nữa? Người lớn thật rất rồi.

Ông Khương nhìn cô, cái nhìn không hài lòng thấy rõ:

- Sao cháu lại trả lời dứt khoát như vậy? Lẽ ra là phải suy nghĩ thêm chứ! Cháu thật không có chút tình cảm nào với thằng Nam nhà bác sao?

Biên Thùy cố trấn tĩnh, cô nói rời rạc:

- Dạ, tình cảm thì cũng có. Nhưng anh Nam làm cháu bất ngờ quá, cháu chưa kịp suy nghĩ, bác à.

- Chưa kịp suy nghĩ mà cháu đã trả lời nó nhanh vậy sao? Có muốn đổi lại câu trả lời khác không?

Biên Thùy ngồi yên không trả lời. Dù cố gắng lắm, nhưng gương mặt cô vẫn lộ rõ sự thất vọng và buồn bã.

Ông Khương chợt nói trầm ngâm:

- Thật sự thì bác không nên xen vào chuyện riêng của cháu như vậy. Bác xin lỗi. Ông bà có nói: “phải duyên phải số thì vô lấy nhau”. Cháu với Đình Nam chắc không có duyên nợ thì đành chịu. Bác với ba cháu không ngồi sui được với nhau thì giữ cho nhau tình bạn vậy.

Biên Thùy cúi mặt, lí nhí:

- Dạ!

Ông Khương cười buồn, vẫn giữ thái độ ôn hòa:

- Không được xem cháu là dâu, bác vẫn xem cháu như con gái của bạn mình. Từ bây giờ, chúng ta tuyệt đối không nhắc đến chuyện tương lai của hai đứa nữa. Cháu đồng ý chứ?

Biên Thùy cúi nhìn xuống tay mình, giọng cô như lạc điệu:

- Dạ.

Cô cố mỉm cười yếu ớt. Ông Khương nhẹ nhàng nói tiếp:

- Thôi, cháu đi nghỉ đi, bác không làm phiền cháu nữa.

Ông Khương hơi cười. Đuôi mắt ông thoáng nét nhân từ độ lượng. Nhìn là đủ biết đây là một người sống tốt.

Còn Đình Nam thì sao nhỉ? Dường như ngoài gương mặt ra, anh không có thứ gì giống ba mình cả. Thế nhưng ở hai người đàn ông là cha con ấy vẫn có một điểm không đổi chọi nhau, đấy là cách nói làm đau người khác. Nhẹ mà đau. Cũng có khi tại Biên Thùy khéo suy diễn. Cũng có khi cô trót lỡ có tình cảm với Đình Nam. Nhưng dù gì thì tất cả cũng dừng lại rồi mà. Tại sao Biên Thùy phải bận tâm vì những lời họ nói?

Cô chợt nghe cổ họng mình đau thắt. Như không chịu nổi những lời nhẹ nhàng mà hàm ý phê phán và trách móc của ông Khương, mỉm cười gượng gạo, Biên Thùy nói rưng rưng:

- Cháu xin phép lên phòng!

Ông Khương điềm nhiên:

- Ủ. Cháu nghỉ đi!

Nhưng Biên Thùy vừa quay đi, ông Khương đã gọi lại:

- Mà khoan! Cháu nán lại một chút đi Thùy!

Biên Thùy lơ ngơ:

- Có chuyện gì hả bác?

- Bác quên nói với cháu một câu là: bác rất tiếc nếu cháu và Đình Nam không đến được với nhau.

Biên Thùy mỉm cười xa vời. Cô nói một cách miên man:

- Có nhiều lý do để người ta không đến được với nhau lắm mà bác. Bác muốn dạy cháu chuyện gì nữa ạ?

Ông Khương hơi cười. Ông nhìn cô rồi nhẹ giọng:

- Đình Nam gửi cho cháu cái này. Cháu nhận cho nó vui nhé. Không duyên phận thì là anh em vậy.

Biên Thùy như mất hết bình tĩnh. Trái tim cô chọt lao xao một nỗi rã rời. Cô lấp bắp khi ông Khương móc trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ xíu đưa cho cô:

- Dạ... không! Không có lý do gì cháu lại nhận một món quà đầy ý nghĩa thế này của anh Nam. Bác cho cháu từ chối!

Ông Khương trầm tĩnh nhìn cô:

- Cháu nghĩ đây là nữ trang sao mà bảo đây là món quà đầy ý nghĩa?

Biên Thùy hơi đỏ mặt khi bị đoán đúng phúc tim đen. Cô chớp chớp mắt nhìn ông Khương:

- Sao ạ?

Ông Khương ngả người ra ghế, cười dễ dãi:

- Đó chỉ là một trong những món đồ chơi nó tha ở nước ngoài về. Nó chọn ngẫu nhiên một món và gửi cho cháu thôi. Không có gì đặc biệt lắm đâu!

Biên Thùy chọt nói nghẹn ngào:

- Dạ, cháu xin lỗi. Cháu không quen nhận quà mà không có lý do gì đặc biệt đâu.

Ông Khương chọt nói như đùa như thật:

- Cháu có vẻ rắc rối đó. Vậy thì cứ tìm một lý do nào đó đặc biệt xem!

Ông kéo nhẹ tay Biên Thùy, ấn gói quà vào. Thùy miễn cưỡng:

- Thật sự là một món đồ chơi chứ bác?

- Không sai? Mỗi lần có dịp đi đâu, Đình Nam hay tha về lủ khủ như thế đó. Già đầu mà cứ như con nít. Bởi thế, mấy đứa cháu nó cứ hay bu lại để xin quà của chú Nam lắm.

Biên Thùy chột cười cười mở:

- Bác chuyển giúp cháu lời cảm ơn tới anh Nam nghe bác.

Ông Khương khoát tay:

- Không được! Tôi đâu có dễ dãi tới nước cho “mấy người” nhờ chuyển qua chuyển lại thế này. Cô cậu tự làm đi nhé.

Biên Thùy định nói gì đó, nhưng ông Dũng đã đi ra, hắng giọng:

- Ở lại nghe... anh sui hụt. Tôi có mang về được mấy ký khô nai rừng đấy. Mặc kệ bọn trẻ đi, bọn già tụi mình còn giữ được tình bạn mới quý chứ. Thùy à! Ra nói chị Lành chuẩn bị mấy thứ cho ba nhé.

Biên Thùy dạ nhỏ. Cô vẫn cầm món quà Đình Nam gửi cho trong tâm trạng lao đao rơi rã, nhưng lại có cảm tưởng phòng khách nhà mình hôm nay bỗng nhiên đầy nắng.

Lên phòng, Biên Thùy hồi hộp mở gói quà ra. Trái tim cô chột reo lên một cung bậc lạ lùng. Cũng là quà... dành cho con nít, nhưng không phải là chú mèo máy Đôrêmon hay vịt Donald, cũng không phải người dơi, người máy, không phải rôbốt hay một chàng hoàng tử đẹp trai, không phải nàng công chúa ngủ trong rừng hay một lâu đài cổ tích. Sao lại là nàng công chúa Bạch Tuyết xòe rộng chiếc đầm trắng của mình ra cho bảy chú lùn bé xíu đu người lên đó?

Biên Thùy chột nghe trái tim mình lạc đi một nhịp. Cái gì đâu như đánh thức trong cô một kỷ niệm buồn. Còn Đình Nam, một người đàn ông chính chu, trưởng thành, sao lại có tâm trạng chọn món quà như một huyền thoại vậy?

Biên Thùy đặt nàng Bạch Tuyết ấy lên lòng bàn tay. Ánh pha lê trong suốt và lấp lánh như một kết tinh huyền hoặc. Một tình cảm ấm áp chột len nhẹ vào trái tim cô. Dường như cô đã phải trốn chạy tâm trạng sứt mẻ này từ lâu lắm. Và cô đã mượn một An Phong sôi nổi để làm chuyện đó. Thật tội nghiệp cho một anh chàng có trái tim yêu đơn giản và vô tư ấy vô cùng.

Biên Thùy thoáng chạnh lòng.

Họa có không biết tự ái là gì, Biên Thùy mới dám tìm gặp Đình Nam để xin anh cho cô có một câu trả lời và thái độ hoàn toàn ngược lại.

Thôi đi! Cái gì đã lỡ mất, có nỗ lực hết mình chắc gì tìm lại được? Tình cảm lại càng không! Vết xước trong tim tự cô gây ra chứ đổ thừa ai?

Cảm giác nặng nề chột đè nặng trái tim cô. Tự mình làm tổn thương chính mình, Biên Thùy còn biết phải làm sao đây chứ?

Tự nhiên cô nhớ tới mấy câu thơ đã có lần đọc ở đâu đó:

Có khi nào trên đường đời gặp nhau

Ta vô tình đi lướt qua nhau

Phút lơ đãng chẳng ngờ đang để mất

Một lâm hồn ta đã đợi từ lâu
(Thơ Bùi Minh Quốc)

Biên Thùy se sắt thờ dài.

Buồn!

Cô đã lỡ để mất rồi một tâm hồn mà từ lâu cô đã đợi.

Ngày tháng trôi qua, Đình Nam không một lần đến nhà Biên Thùy nữa. Anh như cơn gió thổi lướt qua, bỏ lại cho cô những dư vị lạ, rồi mất hút giữa đất trời.

Điều duy nhất còn lại với Biên Thùy là những nỗi buồn mênh mông. Cô sống như trốn chạy phải đối diện với lòng mình. Cả tuần nay Biên Thùy về với ngoại.

Dang ngồi thọc cả hai chân xuống mương vọc nước, điện thoại trong túi áo của Biên Thùy chọt reo. Là nhỏ Đông Nghi gọi.

Cô cười, vẫn chưa tươi nổi:

- Gì đó nhỏ?

Giọng Đông Nghi nhẹ nhàng:

- Mà đang ở đâu vậy?

- Ở nhà ngoại tao.

- Rồi chừng nào mà lên?

- Chắc còn lâu lắm. Ba mẹ tao nói gửi tao về ngoại vài tháng, mong nhờ không khí trong lành ở đây cho tao bớt chập mạch.

Đông Nghi cười lớn:

- Bộ mà chập dữ lắm rồi sao? Tao thấy bình thường mà. Nhưng ở nhà, ba mẹ tao lại nhờ hết người này tới người nọ làm mai để tao tiếp tục chọn chồng. Riết, chắc tao chập thiệt chứ chẳng chơi đâu!

- Mà nói quá!

- Thiệt chứ quá gì. Mà gọi cho tao chi vậy?

- Kêu mà về chứ chi. Tao nộp đơn xin việc cho mà và được hẹn thứ hai phỏng vấn nè. Cả hai đứa luôn.

- Oách! Nhưng được nhận vào làm mới oách hơn.
 - Chắc được mà. Đi làm, mày sẽ khuây khỏa ngay, chẳng hơi sức đâu mà nghĩ tới chuyện vợ vẫn đó nữa.
 - Chuyện vậy mà vợ vẫn à? Mày vợ vẫn thì có.
- Đông Nghi ngọt nhạt:
- Để rồi xem, có lúc sẽ cầu cứu tao đó.
 - Hồng dám đâu?
 - Được hãy đợi đấy? Còn bây giờ làm ơn trả lời nhanh giùm. Có chịu đi làm hay không để tao còn tính?
 - Làm chứ! Nếu được nhận ngu sao không làm?
 - Vậy chừng nào mày về?
 - Mai.
 - Ừ, về càng sớm càng tốt. Tao cần chuẩn bị... tâm lý cho mày nữa!
 - Cái gì mà chuẩn bị tâm lý?
 - Thì nào giờ chỉ quen chơi cho sướng, khỏi phải lo bất kỳ một chuyện gì. Bây giờ tiểu thư chịu xông xáo đi làm, không phải chuẩn bị tâm lý sao?
- Biên Thùy hớn hở ra mặt, chảy tràn qua giọng nói:
- Ừ há! Mày làm tao bỗng thấy cuộc đời này đẹp hơn. Được đi làm, may ra tao thoát khỏi “kiếp nạn” ba mẹ “tuyên phu” giùm rồi lựa lại, tìm người vào vòng chung kết.
- Đông Nghi hào hứng “đế” thêm:
- Ừ, biết đâu gặp may, tự mày sẽ kiếm được chồng. Mà chồng yêu chồng quý đàng hoàng nữa thì sao?
- Biên Thùy không thể không cười:
- Ừ hén! Tao đang muốn chồng thành dịch đây nè.
- Nói xong câu đó, cô đỏ cả mặt.
- Đông Nghi bỗng nói như thật như đùa:
- Bộ mày chịu “xa rời mục tiêu” rồi sao?
 - Mục tiêu nào?
 - Thì cái anh chàng đã làm cho tim mày liêu xiêu đó!
- Biên Thùy chột bần thần:
- Tao vẫn chưa đứng vững lại được đây!

Đông Nghi đảo đê:

- Hiểu rồi! Cho nên về ngoại để tìm quên chứ gì? Cách trốn chạy đó dở ẹc luôn.

- Mà có cách nào hay chỉ tao với!

- Chẳng có cách nào hiệu nghiệm hơn làm việc. Bước vào cuộc sống mới, mà dễ quên hơn.

Biên Thùy đồng tình:

- Tao cũng mong là vậy. Mai về nói chuyện tiếp nghe.

- Ủ, “ông xã” tao tới chơi kìa. Tao phải ra mừng mới được. Mai gặp nhé!

- Ủ, mai gặp!

Biên Thùy chột mím cười vu vơ. Lâu rồi cô mới có cảm giác thi vị này. Là thật!

Nếu như trên đời này có một mối tình nào đó thật êm đềm, không gợn tí sóng gió nào thì đây chính là mối tình của Đông Nghi và Gia Phúc. Con đường đi tới hôn nhân của họ cũng chỉ trải thảm êm. Mong rằng khi Đông Nghi đã chính thức gọi Gia Phúc là ông xã, cuộc sống gia đình của họ cũng đầy hoa và nắng.

Biên Thùy đứng lên định vào nhà. Cô rất muốn tót lên cây khế hái vài chùm thật đẹp mang về cho Đông Nghi. Nhỏ đó bị ghìen thứ trái cây này trồng trong vườn của ngoại rồi. Chắc vì đất lành nên cho quả ngọt. Khó tin được có loại khế nào lại ngọt như đường cát thế này.

Nhưng rồi Biên Thùy thay đổi ngay ý định. Cô sợ mấy con kiến vàng đang đeo đầy nhóc trên cành cây ấy. Nó chích một cái, chỉ có nước la làng và khóc rống lên thôi. Hồi nhỏ, cô bị một lần rồi nên nhớ đến... suốt đời luôn.

Chậm rãi trở vào nhà, Biên Thùy chột nghe vắng ra tiếng nói của nhiều người. Thấp thoáng qua những hàng cây thẳng tắp và trồng rải đều nhau, Biên Thùy thấy trong sân nhà ngoại có những ba chiếc xe mô tô, toàn loại phân khối lớn và kiểu dáng rất ngẫu, rất bụi. Hình như ngoại có khách từ xa đến. Nhưng khách thích sử dụng loại xe đó chắc không phải hạng vừa. Vậy sao ngoại lại quen?

Biên Thùy hơi lùi lại, lấy đà phóng nhanh một cái để qua được bờ bên kia. Phóng qua được, nhưng cô bị chụp ếch một cái đầu điếng. Không yếu điệu thực nữ, nhưng lâu rồi, cô đâu có “quậy” kiểu này, lựt nghè cái chắc, không hụt chân lợt xuống mương là may.

Lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng thẳng lên, Biên Thùy phủi những bụi bẩn bám trên người. Cô muốn tránh hai cái cầu bé tẹo bắc qua mương và quan trọng hơn là từ bờ bên này có thể đi vòng được qua nhà bếp, tránh chạm mặt khách. Đứng

sau vách buồng, Biên Thùy tò mò nghe ngoại nói chuyện với khách. Một mình ngoại bị những bốn người “chất vấn” lận à? Vậy còn cậu Đông đâu?

Mím môi tức tối, Biên Thùy hồi hộp đảo mắt một lượt khắp phòng khách. Không khí chẳng có vẻ gì là căng thẳng cả, trái lại rất là thân mật.

Ngoại mỉm cười, nói từ tốn với một người:

- Con cháu tôi đứa nào cũng có công ăn việc làm, sống vững ở thành phố rồi. Đất vườn của tôi chắc chúng cũng không đoái hoài đâu. Nhưng dù sao, chuyện này tôi cũng phải hỏi lại ý kiến tụi nhỏ.

Một người trong bốn người lên tiếng:

- Bà nói rất đúng, bà cứ bàn lại với gia đình. Bước đầu là vậy, có lẽ tháng sau tụi cháu sẽ trở xuống để “lĩnh hội” ý kiến của bà.

Âm sắc của giọng nói ấy suýt chút nữa đã làm cho trái tim Biên Thùy rớt luôn xuống đất. Cô chỉ thấy được tấm lưng to bè làm căng cả chiếc áo thun cá sấu màu cỏ úa mà anh ta đang mặc.

Và khi người ấy vô tình xoay người chào ngoại về, suýt chút nữa Biên Thùy đã kêu lên một tiếng vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Sao lại là Đình Nam nhỉ? Anh ta uốn ba tấc lưỡi dụ khi gì ngoại cô chuyện đất đai vậy?

Được thôi, nắm chắc được ý muốn “tà đạo” của Đình Nam, nhất định Biên Thùy sẽ làm dữ cho anh biết mặt. Đừng tưởng bở mà làm! Ngoại cô tuy già thật, nhưng còn rất sáng suốt mà.

Cô bước vội ra phòng khách khi mấy chiếc xe kia đã đồng loạt chạy đi, tung bụi mịt mù. Phẩy phẩy tay chặn mũi, Biên Thùy nhăn mặt:

- Ôn binh quý sống gì đâu! Chạy xe như ăn cướp. Ở nhà một mình, sao ngoại lại tiếp bọn người du cô đó làm gì?

Bà ngoại mỉm cười:

- Du côn gì mà du côn chứ. Con mới vừa bị ai chọc giận vậy?

Biên Thùy xụi lơ:

- Đâu có ai chọc con đâu ngoại.

Cô gãi đầu một cái:

- Mà có đó, mấy người đó làm con ứa gan quá luôn. Sao ngoại lại quen với mấy người đó làm gì?

Bà ngoại chưng hửng:

- Họ đâu có làm gì để con phải ứa gan chứ? Mấy người đó được ngoài xã giới thiệu gặp ngoại. Họ nhắm khoảnh đất này để mở điểm du lịch nhưng ngoại chưa hứa. Thật ra, họ là người trí thức và giàu có đó chứ!

Biên Thùy chớp chớp mắt:

- Mở điểm du lịch trên đất nhà mình? Họ có tham lam quá không vậy? Trí thức, giàu có mà tính toán chèn ép người khác vậy sao?

- Tham cái gì mà tham. Họ mua bán với mình hàng hoàng chứ có phải chiếm dụng ngang đầu... Mà cũng là thuận mua vừa bán chứ chèn ép gì.

Biên Thùy ngồi im. Cô bản thân nhìn ngoại, ướm thử:

- Mà ngoại có quen ai trong số họ không vậy?

- Không! Họ từ thành phố xuống và được hướng dẫn vô gặp ngoại.

- Ý ngoại thế nào?

- Ngoại chưa biết. Để bàn với ba mẹ con xem.

- Nếu bán, ngoại ở đâu?

- Ngoại sẽ tìm một nơi khác gọn hơn, có bà con xóm giềng tối lửa tắt đèn có nhau, chứ con biểu ngoại ở một mình giữa mênh mông thế này hoài được sao? Rủi có bề gì, chết cả tháng chưa chắc có ai hay biết.

- Sao ngoại nói vậy? Còn cậu Đông chi ngoại?

- Nó là thằng phá gia chi tử. Ngoại chỉ có một thằng con trai duy nhất mà gặp phải thứ như nó, ngoại dám trông đợi gì nữa chứ.

Ngừng một chút, ngoại chép miệng nói tiếp:

- Một phần máu thịt của ngoại đã gởi ở đây. Một thời tuổi trẻ cũng ở đây. Bán đi ngoại đứt từng khúc ruột đó chứ, nhưng ngoại không bán bây giờ, mai này ngoại chết đi, cậu Đông con cũng sẽ làm bánh chảnh hết thôi. Giữ gì được mà giữ, con ơi!

Biên Thùy thoáng thờ dài xót xa. Cô chột hiểu đến tận cùng nỗi khổ của ngoại, nhưng cũng đành bất lực chứ biết sao hơn.

Ngoại chột nhìn cô, nhẹ giọng:

- Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Ngoại có chuyện muốn hỏi con đây.

- Chuyện gì vậy ngoại?

- Ngoại nghe mẹ con nói tháng trước con đã từ chối chuyện xem mắt cưới xin của một đám nào đó ba mẹ con chọn cho con hả Thùy?

Biên Thùy cúi mặt. Cô thâm nghĩ vậy là ngoại không biết Đình Nam thật. Cô lí nhí:

- Dạ.

- Sao vậy con? Là hoa cho người ta hái, là gái cho người ta xem mà. Con làm vậy là không phải đâu.

Biên Thùy bậm môi:

- Phải chú ngoại! Ngoại ơi, thời của tụi con bây giờ đâu có giống thời con gái của ngoại đâu. Bây giờ mà hái hoa bậy bạ là bị phạt đó ngoại.

Bà ngoại nghiêm khắc nhìn cô:

- Đừng có cà rồn với ngoại. Ít ra, ngoại nói đúng, con cũng phải biết nghe chứ.

- Nhưng con làm vậy đâu có gì là sai? Tại con không thích kiểu cầu hôn của anh ta nên từ chối cho bố hét.

Bà ngoại nhìn cô, thở dài:

- Ôi! Cháu của ngoại vẫn còn trẻ con quá. Nhưng mà con đừng có chảnh kiểu đó, coi chừng người bị ghét là con đó.

- Anh ta mà ghét con thì cứ tức đến ói mật xanh mà chết đi. Con không thèm quan tâm. Ai cho anh ta quyền muốn cưới ai thì cưới vậy sao? Con đâu phải là món hàng để anh ta mặc sức ngắm nghía rồi suy nghĩ có nên bỏ tiền ra mua không chứ.

Bà ngoại chăm chú nghe cô nói, rồi hơi quay đi giấu vội nụ cười móm mém:

- Nói gì thì nói, ngoại vẫn thấy thằng đó xử sự như vậy là đáng hoàng tử tế lắm. Hồng lẽ con muốn nó chỉ tìm hiểu chơi chơi rồi lặn mất tăm?

Biên Thùy lơ ngơ:

- Thực tế thì anh ta cũng đã lặn mất tăm rồi đó ngoại?

- Con làm vậy hỏi ai mà không tự ái chứ! Nhưng... con có mong gặp người ta không Thùy?

- Con ghét cay ghét đắng thì có. Anh ta quyết định cưới con giống như mua đại một món đồ mà không chắc gì mình đã thích vậy. Con ghét cái kiểu yêu của anh ta lắm.

Bà ngoại nhìn cô, tủm tỉm cười:

- Có thật là ghét không đó? Ghét người ta mà mặt mày lại hồng lên như vậy à? Hơi ngộ đó nghe con.

Biên Thùy phụng phịu:

- Ngoại này! Chẳng lẽ ngoại muốn con nói là yêu. Có yêu thì mọi chuyện cũng dừng lại rồi mà ngoại. Mà thôi, ngoại định bỏ đói cháu của ngoại sao vậy? Con đói bụng quá.

Ngoại vẫn miên man:

- Đói thì tự xuống bếp kiếm lấy mà ăn. Ngoại nói rồi, kiểu như con thật khó lấy chồng. Có người chịu rước mà còn bày đặt làm giá. Coi chừng mai một trở thành hàng “xôn” thì đừng khóc nghe con. Lo mà học nấu nướng đi, sau này còn nấu cho chồng con nữa.

- Nghe ngoại nói, con càng không muốn lấy chồng. Nếu thằng cha nào thích ăn ngon thì ráng lo kiếm tiền đến nhà hàng. Xịn nữa thì bao hẳn cho mình một đầu bếp giỏi trong nhà. Làm vợ để được yêu thương chứ đâu phải để bù đầu phục vụ người dung nước lã kiểu đó đâu ngoại.

Bà ngoại hờn mát:

- Thôi được rồi, sống thế nào là chuyện của cô, tôi không góp ý làm gì.

Biên Thùy hoảng hốt:

- Ngoại! Bộ ngoại giận con sao ngoại?

- Không dám làm ngoại của mấy người đâu. Ngoại gì mà cứ bị cháu dạy khôn hoài.

Biên Thùy lúnh quýnh:

- Thôi mà ngoại! Vậy để con nói thế này nghe. Con muốn được tự do thêm thời gian nữa rồi hẳn lấy chồng. Lấy chồng sớm khổ lắm, ngoại ủng hộ con nghe ngoại.

Bà ngoại mát mẻ:

- Sớm muộn gì? “Phải duyên phải số thì vô lấy nhau” đi. Ngoại nói thiệt, nếu là mẹ con chọn người đó cho con, ngoại không biết nói sao. Chứ ngoại không bênh chăm chăm con gái của mình đâu. Ngoại thương ba con. Nó tuy là rề nhưng rất khéo xử sự, sống có trách nhiệm, dàng hoàng, làm việc nào ra việc nấy. Khi ba con đã chọn ai đó cho con, tức là nó cũng đã để ý thấy được rồi đó chứ?

- Nhưng lấy chồng là cho con chứ đâu phải cho ba mà ngoại biểu con phải theo ý ba như vậy?

Bà ngoại nghiêm khắc:

- Thôi, không nói nữa. Vô ăn cơm đi. Ngoại có làm món gà xé phay cho con đó. Gà nuôi nhà, ăn thóc, thịt ngon lắm con. Ở thành phố không dễ gì có một con gà như vậy mà ăn đâu.

Biên Thùy giở chứng:

- Nói thế chứ con không ăn đâu ngoại. Con muốn ra chợ mua ít đồ. Mai con về rồi ngoại.

- Ủa! Sao về sớm vậy? Không lẽ con giận ngoại?

- Ôi! Ngoại già rồi, có nói thế nào để con phật ý thì cũng đừng giận ngoại mà. Ngoại nói thế chứ ngoại chỉ có một đứa cháu duy nhất là con, ngoại thương con hết thầy, Thùy à?

Mắt Biên Thùy chột long lanh. Cô ôm chầm lấy ngoại, cố đừng bật khóc vì cảm động:

- Trời ơi! Ngoại nghĩ gì vậy? Con không hề dám bắt lỗi hay hờn giận gì ngoại cả. Bạn con vừa gọi điện xuống cho hay đã tìm được việc làm cho con rồi đó ngoại. Đầu giờ chiều mai con phải có mặt để dự phỏng vấn rồi.

Bà ngoại nhìn cô, ánh mắt hơi tối:

- Nhưng sao con phải đi làm? Tiền của như ba mẹ con mà không nuôi nổi một đứa con như con sao?

- Tiền của ba mẹ con nhiều, có thể nuôi được con đến suốt đời là khác, nhưng con cũng phá của nhiều rồi ngoại. Bây giờ đã đến lúc con muốn dừng lại và tự tạo dựng cho mình một cuộc sống khác. Con muốn tự đứng được trên đôi chân của mình. Mai này cho dù gia cảnh có ra sao, con cũng không đến nỗi ngã quỵ vì không biết đường xoay xở.

Ngoại mỉm cười:

- Con nghĩ được vậy ngoại mừng lắm. Chả bù như cậu Đông mày, nó cứ dựa vào bà mãi, chẳng biết chừng nào mới lớn nổi với đời.

- Con thấy ngoại nên cưới vợ cho cậu Đông đi. Có vợ rồi biết đâu cậu sẽ tu chí làm ăn.

- Nó tu hú thì có, biết gì mà tu chứ. Ngoại vô phúc lắm con, đến chết chắc cũng không nhắm mắt nổi đâu.

Biên Thùy thoáng buồn. Cô an ủi ngoại:

- Thôi, ngoại đừng buồn nữa. Từ từ rồi cậu cũng nghĩ ra mà ngoại.

Bà ngoại quệt vội giọt nước mắt chực rơi. Biên Thùy thoáng se lòng khi nhận ra nơi khóe mắt của ngoại đã chằng chịt dấu chân chim. Cô bỗng hôn lên những giọt nước mắt vừa lăn dài trên đôi má nhăn nheo của ngoại:

- Thương ngoại quá!

Bà ngoại mỉm cười, mắng yêu:

- Tổ cha mày!

Cô buông ngoại ra:

- Con đi chợ nghe ngoại.

- Ừ, mà nè. Nhà có sẵn công ty sao con không làm, lại đi làm mướn cho người khác.

- Con thích vậy mà ngoại. Làm cho người khác con “thỏa sức tung hoành” hơn, cũng không áy náy vì bị thiên vị.

Bà ngoại lắc đầu:

- Lanh vừa vừa thôi con. Con gái tập nói ít một chút đi, đừng có trả treo như vậy, mà phải biết nhẫn nhịn, dịu dàng.

Công ty Du lịch Hiệp Khương.

Biên Thùy lơ ngơ đọc dòng chữ mạ vàng trên tấm biển đen tuyền treo trước cửa. Cái tên công ty thật khó nhớ đối với cô. Hai tháng qua rồi mà Biên Thùy vẫn không nhớ nổi. Đi tour thì thôi, về là cứ chăm chăm nhìn tấm bảng vừa lạ vừa quen ấy. Ai đã đặt cho công ty cái tên không thuần Việt chút nào. Dòm gì đâu!

Bữa nay “ngồi đồng” ở đây để chờ tiền thưởng. Tiền ba mẹ cho riêng Biên Thùy đầy nhóc, nhưng cô vẫn thấy ý nghĩa làm sao khi cầm trên tay những đồng tiền được tạo ra bằng chính công sức và trí tuệ của mình.

Còn nhớ, hôm cùng Đông Nghi đi dự phỏng vấn ở đây, cô đã dở khóc dở cười khi đưa được chọn là cô, đưa “rơi đài” lại là nhỏ Đông Nghi. Công việc là do nhỏ Nghi tìm giúp, nghĩ tới lúc hai đứa cùng làm việc cho một công ty đã thấy vui. Không ngờ nhỏ Nghi không buồn chút nào, còn rủ rê cô:

- Oách rồi nghe? Có được việc làm này, mày phải bao tao một châu đó.

Biên Thùy hớn hờ:

- Chuyện nhỏ! Đi liền bây giờ không?

- Đi chứ! Không đi lúc này lỡ mày xù mất công tức lắm.

- Tao đâu có “phũ phàng” vậy nhỏ. Mày chọn điếm đi!

- Tới “Tản Mạn” đi! Ở đó tiện vì có đủ đồ ăn, thức uống. Hôm nay tao nhất định dành trọn một ngày để bắt cóc mày. Mau theo tao!

Biên Thùy cười nhẹ và bước theo Đông Nghi:

- Còn tiết mục nào hấp dẫn hơn chuyện ăn uống không?

- Có chứ? Chẳng những hấp dẫn mà còn thiết thực nữa. Mày cũng phải lo sắm đồ để chuẩn bị đi làm chứ.

- Tao sẽ theo làm “cố vấn” cho mày.

Biên Thùy nhướn mắt nhìn Đông Nghi một cái. Cô thấy mình cũng nên tập lấy lòng người khác một chút để... vào đời.

- Có mày làm cố vấn là tao yên tâm rồi. (Dù trong bụng Biên Thùy chột rên thầm. Với sự “cố vấn mỹ thuật” của Đông Nghi, Biên Thùy rất có khả năng thay đổi “hình tượng” nhanh bằng cách làm... bà bóng).

Đang trong tâm trạng háo hức, Biên Thùy kéo nhẹ tay Đông Nghi:

- Đi thôi! Nhưng thật sự mày không buồn chút nào sao Nghi?

- Buồn vì chuyện gì?

Đông Nghi chưng hửng.

Biên Thùy chạnh lòng:

- Thì chuyện... mày không được nhận vào làm.

Đông Nghi bật cười tủm tỉm:

- Có buồn chứ! Buồn đúng năm phút!

- Hay là tao thôi, cũng không làm. Hai đứa lại tiếp tục xin việc khác.

Đông Nghi tròn mắt vừa dắt xe ra đường:

- Cho đến khi nào cũng được nhận vào làm à?

Biên Thùy gạt đầu, cố chạy song với Đông Nghi:

- Ừ!

Đông Nghi chanh chua:

- Thôi đi, mày có khùng không vậy? Bộ phải nhất thiết hai đứa cùng làm chung mới được sao? Làm một mình mày sợ à?

- Tao không sợ, mà buồn và áy náy lắm!

Đông Nghi quay sang nhìn cô:

- Trời! Phải mày đó không Thùy? Khéo ăn khéo nói từ lúc nào vậy?

Cô nàng vừa nói, vừa vọt xe lên lề. Biên Thùy cũng vọt lên theo.

Cùng nắm tay nhau dung dăng dung dẻ vào quán, Đông Nghi kéo ghế cho Biên Thùy rồi hỏi:

- Ăn bây giờ luôn chưa?

Biên Thùy nhẹ giọng:

- Còn sớm mà. Kêu gì uống trước đi! Tao uống nước ép bưởi. Mày uống gì tự gọi luôn đi.

- Mày bưởi, tao cóc! Sau đó kiếm cái gì chua chua ăn luôn.

- Thôi đi quý, mày muốn tui nó biểu tình trong bụng chắc?

Đông Nghi hơi cười:

- Vậy mày tự “sắp xếp” đi!

Biên Thùy không thấy hào hứng lắm. Cô đề nghị:

- Uống nước xong, lại đằng kia mua bánh mì thịt nguội và nước suối mang theo đi. Lên bãi cát, tao với mày vừa ăn vừa ngắm sông, thích hơn.

Đông Nghi mắt hửng:

- Cũng được đi. Nhưng gặp khung cảnh hữu tình, mày lại lo mơ mộng, thì giờ đâu nữa mà đi shop.

Biên Thùy nạt nhẹ:

- Shop, shop cái gì! Lo không có tiền, chứ có, mày chỉ cần ghé đại bất kỳ một shop nào đó trên đường đi để mua. Mặc gì chả được, tao chẳng thích “kén cá chọn canh” làm gì. Nói tóm lại, tao đâu có điệu như mày, cũng không nặng nề hình thức lắm đâu.

Đông Nghi cười nhẹ, nói như châm chích:

- Nhờ điệu, mới có người yêu tao mệt xỉu. Nhưng tao chỉ điệu chứ đâu có rắc rối như mày. Yêu thì chịu nhận là yêu, bày đặt mại hơi làm gì không biết. Thất tình, lại tự biến mình thành xấu xí.

Biên Thùy trợn mắt:

- Đồ quý! Mày vừa xiên xỏ gì tao đó? Có muốn tao chọc léc cho “điệu” đã đời không?

Đông Nghi né nhanh như một phản xạ tự nhiên, dù Biên Thùy chỉ mới hăm he chứ đã đưa tay ra đâu? Nó thừa biết nhược điểm của cô mà. Khổ thật!

Tự nhiên Biên Thùy chạnh lòng, cười không vô nữa. Cô tí tê hỏi Đông Nghi:

- Nghi này!

- Tao hỏi lần nữa, mày phải trả lời thật nghe.

- Ủa, bộ nào giờ tao ưa trả lời cà rớn với mày lắm hả?

- Ừ! Không được chọn vô công ty Hiệp Khương, mày không buồn thật à?

Đông Nghi tỉnh bơ:

- Cảm xúc của tao ít khi tràn trề như mày lắm. Không dư dả để bạ đâu buồn đó đâu! Thật ra tao chỉ muốn cùng đi dự phỏng vấn với mày cho vui thôi. Chuyện tao đang nôn bây giờ đâu phải là đi làm.

Biên Thùy chưng hửng:

- Vậy chứ mày đang nôn chuyện gì?

Mặt Đông Nghi chột kên kên. Cô trả lời tỉnh rụi:

- Nôn lấy chồng! Tao mà vô làm ở mấy công ty... đi tối ngày như công ty này, đời nào Gia Phúc chịu.

Biên Thùy chột nhìn Đông Nghi như quan sát. Cô thấy gương mặt nhỏ hồng lên tuyệt đẹp. Biên Thùy bật cười:

- Phải không đó? Trời ơi! Coi người ta yêu nhau... mặn nồng kia!

Đông Nghi nạt nhẹ:

- Bậy bạ! Chỉ mới... mạn mà thôi. Còn... mạn nòng phải đợi thêm vài tháng nữa.

Biên Thùy bản thân nhớ lại. Cảm giác hạnh phúc và thi vị chảy tràn trong cô.

Đi làm rồi, nổi háo hức ban đầu gần như tắt lịm. Và lại Biên Thùy cũng có... điều riêng tư thầm kín chứ. Chỉ nghe Đông Nghi xin giùm cô vào một công ty du lịch là Biên Thùy đã khoái chí rồi.

Cùng ngành du lịch, thế nào chẳng có lần tình cờ cô và Đình Nam chạm mặt nhau. Lúc đó chắc ăn gương mặt anh ta sẽ “ngáo ộp” ngay, nhìn “đã” lắm. Vậy mà gần bốn tháng đi làm, với bao nhiêu tour dẫn khách tham quan những địa danh đã được định trước, con đường của Biên Thùy đi lại hoàn toàn không có Đình Nam. Chắc cũng tại vì cô và anh không duyên phận.

Lời cảm ơn về món quà dễ thương anh đã gửi cho, Biên Thùy vẫn còn giữ. Thì thôi, im lặng vậy.

Trước đây, cô im lặng trong ảo giác lao xao, còn bây giờ vì tâm trạng đang bất ổn của mình. Chắc chắn là cô sẽ bị đuổi việc thôi, có khi còn xui xẻo bị... truy tố vì tội dám cư xử quá quắt với... thượng đế của công ty chứ không phải... thượng đế của Biên Thùy.

Hơn ba tháng miệt mài với những chuyến đi, Biên Thùy chưa xui xẻo gặp sự cố gì. Nhưng hôm qua, cô không thể không gây ra chuyện động trời đó. Nói gì thì nói, bất kỳ ai gặp trường hợp xui xẻo như cô, chắc cũng phải làm vậy thôi mà. Chứ gặp một thượng đế dê xồm kiêu đó, cô đồng tình tiếp sức cho gã “lên mây” chắc? Phải cho gã biết thế nào là địa ngục trần gian chứ?

Thế nhưng, càng nghĩ, Biên Thùy càng lo sợ. Có khi nào vì thân hình nặng nề đó mà hấn ta bị chìm dưới nước luôn không? Hoặc... xui xẻo hấn ta bị đập đầu vào đá máu loang cả mặt sông thì sao nhỉ? Chết thì không chết mà cứ ngáp ngáp hoài. Tại sao Biên Thùy không lường trước được những tình huống này chứ? Trời ơi! Càng nghĩ cô càng sợ. Suốt đêm qua Biên Thùy đã không ngủ được vì gặp ác mộng rồi...

Đột nhiên điện thoại reo.

Chuyện gì vậy hả trời? Chưa bao giờ Biên Thùy nghe tiếng chuông reo mà lại bị rớt tim như vậy. Kéo dài tình trạng này chắc là cô chết quá!

Nhắm mắt, nín thở, Biên Thùy áp điện thoại vào tai, run giọng:

- Alô! Ai gọi vậy?

- Anh, Quốc Minh nè. Em có sao không, sao không đi làm vậy Thùy?

Biên Thùy ngắc ngứ:

- Em bị nhức đầu quá. Chắc em sẽ không vào công ty nữa đâu. Anh Minh ở lại làm việc vui vẻ nhé.

Quốc Minh hốt hoảng:

- Nè Thùy, khoan cúp máy! Em bị nhức đầu nhiều lắm à? Hay anh đến đưa em đi bác sĩ nghe?

Biên Thùy lắc đầu nguầy nguậy, giọng cô lạt đi:

- Thôi, anh đừng đến. Làm ơn đừng đến mà. Anh chỉ cần cho em biết trường hợp của ông khách... kinh khiếp đó là được rồi. Ông sao rồi, anh Minh?

Quốc Minh cười ngất:

- Thì ra em trốn vì sợ? Trời ơi là trời! Nhát gì mà nhát dữ vậy Thùy? Ông ta chẳng làm sao cả. Sức của em thì làm gì được ông ta chứ.

Biên Thùy giọng khởi sắc:

- Anh Minh! Anh nói thiệt hả? Rồi ông ta có làm khó dễ gì công ty không anh?

- Làm khó dễ em thôi, chứ sao làm khó dễ công ty?

Biên Thùy thắc thỏm:

- Ủ, làm khó dễ em?

Quốc Minh bật cười:

- Làm khó dễ em thì sao em yên ổn ngồi ở nhà vậy hả? Làm ơn đừng tưởng tượng thêm nữa đi. Yên tâm chưa?

Biên Thùy buột miệng:

- Anh nói cũng chí lý. Cám ơn anh nhiều nghe anh Minh?

Quốc Minh cười nhẹ:

- Anh đâu có làm gì mà Thùy phải cám ơn?

- Có chứ? Anh làm em nhẹ cả người!

Quốc Minh cười ngất:

- Và hết nhức đầu luôn đúng chứ?

Biên Thùy phụng phịu:

- Tất nhiên rồi!

- Vậy làm ơn vào công ty đi, cô nương!

Biên Thùy nài nỉ:

- Cho em nghỉ hết hôm nay đi, cam đoan với anh sáng mai em có mặt.

- Không được! Phải vào hôm nay để... nhận tiền thưởng. Anh không ký nhận giùm em như lần trước được. Lần trước, anh bị giám đốc la rồi.

Biên Thùy cười nhẹ:

- Ủa! Hóa ra mình có giám đốc bằng xương bằng thịt thiệt sao? Vậy mà em tưởng chỉ có giám đốc ma chứ. Làm việc mấy tháng rồi mà em có biết mặt mũi người ta ra sao đâu?

Quốc Minh trầm tĩnh:

- Em sắp biết rồi đó. Giám đốc đã lệnh đúng hai giờ chiều nay em phải có mặt và ngồi đợi ông ta ở băng ghế đợi kê trước phòng giám đốc.

Gánh nặng tưởng đã thật sự được cất đi, Biên Thùy lại bất ngờ đối diện với một nỗi lo khác, có phần lớn hơn nỗi lo đầu. Cô thắc thỏm:

- Trời ơi! Thật hả anh?

- Mấy chuyện này anh đâu dám đùa. Với lại, chỉ là bàn việc gì đó thôi, ông ta ăn thịt được em đâu mà sợ.

Tất nhiên là Biên Thùy không sợ bị giám đốc ăn thịt rồi. Ông ta đâu phải là loài động vật... ăn thịt sống. Là con người với đủ hình hài, khối óc, trái tim mà. Điều cô sợ là bị giám đốc chất vấn chuyện... kia kìa.